

РЕШЕНИЕ

№ 6013

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 18-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ

при участието на секретаря МАЯ Ф. МЛАДЕНОВА
като разглежда докладваното от АНГЕЛ Ф. ПАВЛОВ Административно наказателно дело № 20231110203170 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на Т. С. К. (чрез процесуален представител) срещу НП № 23-4332-000207 от 13.01.2023 г., издадено от Г.В. Б., началник-група в ОПП – СДВР, с което на жалбоподателя за нарушения, квалифицирани като такива на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП (пункт 1 от НП) и на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, на основание съответно чл. 179, ал. 2, пр. 1 от ЗДвП и 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 200 лева - по първия пункт - и глоба в размер на 2000 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца – по втория пункт. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на постановлението и присъждане на разноски, като се излагат твърдения за нарушаване на процесуалния закон и за неправилна правна квалификация. Административно-наказващият орган не излага становище.

От обясненията на жалбоподателя пред съда, както и от писмените доказателствени материали (приетите като доказателства с нарочни съдебни определения книга, приобщените такива към доказателствената съвкупност въз основа на определение с правно основание чл. 283 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН книга и предявените по реда на чл. 284 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН материали) се установява (по напълно логически обоснован начин и еднозначно) описаната в НП (като препратка към АУАН) фактическа обстановка, към която съдът на свой ред препраща (забрана за използване на такава техника за излагане на установената от въззивната инстанция в наказателния процес фактическа обстановка, както еднозначно е мотивирано и в съответната съдебна практика на ВКС, липсва в релевантната правна уредба, като визираната техника просто елиминира ненужното преповтаряне без

това да означава, че съдът не излага установена от него фактическа обстановка), както и още, че: лекото ПТП се изразява конкретно в сблъсък, на свой ред причиняващ различни материални щети (счупване и деформиране на различни компоненти) по двата леки автомобила, чието отстраняване като справедлива средна пазарна стойност при всяко положение общо не коства сума над 7800 лева (последното се извежда и въз основа на получените данни за уврежданията по управлявания от жалбоподателя автомобил, марката и модела му и годината на производството му, респективно съобразно общоизвестното /на много широк кръг от лица/ относно обичайните приблизителни стойности на автомобилните ремонти и на частите за съответния вид автомобили, както и относно стойността на съответния вид автомобили, в това число изхождайки от годината на производство), но също така при всяко положение значително над 2500 лева (съобрази и конкретно книгата, получени от съответния застраховател, който определено не би било логично да надцени стойността на необходимите разходи, както и обясненията на г-н К. пред съда!); на въззивника на 20.12.2022 г. от лекар било предписано лекарството „Atarax“ (както и други лекарства); към процесната дата 01.01.2023 г. срещу въззивника (роден през 1977 г.) били издадени и влезли в сила над 10 НП за нарушаване на правилата за движението по пътищата, контролът за чието спазване се осъществява от органите на МВР, но за последно такова НП било влязло в сила през 2011 г.; актосъставителят и наказващият орган били оправомощени с писмена и подписана заповед на министъра на вътрешните работи съответно за съставяне на АУАН и за издаване на НП по ЗДвП. Независимо от дадените от страна на жалбоподателя обяснения за рязко спиране на автомобила пред него, имайки предвид и декларацията от водача Й.П., никакво основание не е налице съдът да приеме, че въззивникът се е движел конкретно на твърде близко разстояние зад автомобила марка „Хюндай“ и това именно (а не избраната от г-н К. скорост) е довело до невъзможност за достатъчно бърза предотвратяваща удара реакция по спиране от негова страна. При това положение материалният закон е приложен напълно правилно (виж по-горе!) от наказващия орган, в това число от гледна точка на уредбата по чл. 12 и чл. 27 от ЗАНН (съобрази и изложеното по-горе по въпроса за стойността на материалните вреди!). Липсва обвинение, респективно санкциониране, за нарушаване на забраната за управление на МПС под въздействие на алкохол, поради което възраженията срещу правната квалификация на нарушението по втория пункт от НП са неоснователни. Релевантно (и достатъчно) за отговорността по пункт 2 от НП е това, че водачът е отказал извършването на проверка с техническо средство (въз връзка с отказ за даване на кръвна проба АУАН не е съставен и изводимо от чл. 36 от ЗАНН този въпрос не е следвало изобщо да се обсъжда в НП), което напълно еднозначно следва от граматическото и логическото тълкуване на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и в частност на израза „или не изпълни предписанието“, използван в така тълкуваната разпоредба (проверката с техническото средство има и свое самостоятелно практическо значение дори при наличие на последващо медицинско изследване на кръв), в който ред на мисли, обаче, не е налице основание за частична отмяна или изменение на обжалваното постановление, именно доколкото съставомерно поведение съгласно дадената от наказващия орган цифрова правна квалификация е налице в тази връзка и то е описано в

процесното НП. Предписването и употребата на каквото и да било лекарство не е и не може да бъде основание водач на МПС да откаже да бъде изпробван с техническо средство за употребата на алкохол; иначе, ако медикаментът влияе по някакъв начин на резултата от самата проба, то това е въпрос по същество, но при дадена вече проба. Що се отнася до първия пункт от постановлението, то е очевидно (в това число имайки предвид обективно причинените щети), че при всяко положение към момента непосредствено преди удара водачът не е управлявал със скорост, която да бъде съобразена с наличната пред него колона от автомобили, така че да може да спре, избягвайки въпросния удар. Съобразявайки установената със съответното ПМС минимална работна заплата в Република България за 2023 г., то не е налице и хипотеза по чл. 33, ал. 2 от ЗАНН, имайки предвид размера на материалните вреди общо и по двата увредени автомобила. Никакво съществено нарушение на процесуалната уредба (в това число тази по чл. 57 от ЗАНН) не е налице, включително доколкото е напълно ясно обвинението както по акта, така и по постановлението, във връзка с отказа за изследване с техническото средство (съобрази и чл. 335, ал. 2 вр. чл. 348, ал. 3 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН!); следва да се уточни (по повод на част от релевираните от страна на жалбоподателя /чрез неговия представител/ възражения), че отказите за изследване с техническо средство и за медицинско изследване, визирани в чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, не се явяват алтернативни административни нарушения. Ясно е в крайна сметка (независимо от липсата на прецизност) и обвинението по пункт 1 от НП – ясно е защо скоростта не е отговаряла на предписаното в чл. 20, ал. 2 от ЗДвП (самият удар е достатъчно показателен в тази връзка) и защо е налице ПТП по смисъла на пар. 6, т. 30 от ЗДвП (хипотеза на причинени материални щети). Що се отнася до компетентността на актосъставителя и наказващия орган, то същата следва от разпоредбите съответно на чл. 189, ал. 1 вр. чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП и чл. 189, ал. 12 вр. чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

При извършената от съда цялостна и служебна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН не се установиха каквито и да било основания за отмяна или за изменение на НП, поради което постановлението следва да бъде потвърдено, при който изход на делото, съобразявайки релевантната уредба по ЗАНН, НПК и АПК, при всяко положение основания за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя не са налице.

Мотивиран от всичко изложено и на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА НП № 23-4332-000207 от 13.01.2023 г., издадено от Г. В. Б., началник-група в ОПП – СДВР.

Оставя без уважение искането за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд – София-град в 14-дневен срок от деня на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____

